

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ, ШАЛЕ И Т. Д.

Година IV.

У Новом Саду, 1. априла 1881.

Број 9.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Црну Гору и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien II. Praterstrasse 67.) — Претплата и све, што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Питања без одговора.

Јесу-ли три длаке на Бисмарковој глави заиста симбол троједарског савеза?

*

Кад ће се Срби у Босни тако цивилизирати, да на велику суботу, уместо „општеје воскресеније“, певају; „Хојдадра, хилдадра! Оливајл фидел!“ —?

*

Колико има корака од Анђелићевог благослова до Беловарског унијаћења?

*

Стидили се „Видело“ што га „Домишљанин“ кује у звезде?

*

Мисли ли г. Штросмајер да смо ми гладна деца, кад нам нуди мало папе?

*

Јесу-ли неки Пожаревљани били слепи или видовити, кад су препоручивали Бонтутов уговор, пре него што је био сазнат?

Претплатни лимун.

Прва четврт издише,
Ал се друга буди.
— Претплатници обично
Стидљиве су ћуди.

Нису Срби к'о Бонту,
Они новац штеде;
И долазе само тамо
Где их радо гледе.

Њима чисто необично
И заорно бива
И „Стармалом“ старом свом
Доћи без позива.

Ненаметљив карактер
Има своја права.
„Стармали“ га познаје
Па га уважава.

„Стармали“ је данаске
У великој власти, —
Јер он држи годишње
По четири части.

Друга с' сутра почиње,
(Свршује се јуном).
Позивамо Србе све
Са овим лимуном
Старабумаликазем.

*

Има-ли великих држава које би од тешка пријатељства волеле заврнути ком шију.

*

Колико имају лајати неки турски листови, па да заслуже колајну?

*

Хоће-ли Бечка „Преса“ плакати, или ће се радовати, ако (не дај боже) Србија не узмогне вући терет, који је себи на леђа натоварила?

*

Је-ли се поп Јоја гледао у огледало, кад је свога во Христје брата, колегу, српског свештеника М. назвао пулетом.

Телеграфски депешке,

Из Атине. Због овог киншовитог и мочарног времена, и пошто наша војска има нове униформе, а није у реду да под амбромом иде у рат, — то ће се канда акција морати одложити на које друго пролеће.

Познато је да је овај лист при крају 1879. године био у кризи да у вечност склизи. Онда се диглоше гласови са многих страна, који му не дадоше да умре. То је било лепо, — али није довољно. Ко коме не да да умре, треба да му да, да може и живети. А то није баш тако тешко. Само не треба с ума сметнути да независни листови живе једино од симпатије своје публике са додатком оно мало претплате. Претплата на „Стармали“ износи 4 фор. годишње, 2. фор. пол-годишње, 1 фор. на три месеца (за Србију 10. 5 и 2½ динара)

„Стармали“ излази на свет трипут месечно, а на крај тек онда кад има бар 800 верних претплатника.

Шетња по Новом Саду.

LXXI.

Премудри творац све је лепо и красно створио и уредио, само би ја имао једну малу немеродавну примедбу. Човека обично држимо ми људи (не знам како друге животиње о томе мисле) за најсавршеније створење божије, па ипак шећући се ја овако по улицама новосадским често штудирам, како би на томе најсавршенијем створу божијем још један мали додатак потребан и згодан био, те да је човечије тело још много савршеније и целисходније за практични живот. Нећу овде да спомињем крила, као што их тице имају, те лете високо узвишене изнад блата и грбаве калдрме наше. Човек се уздиже мислима својим у небесне висине, високо изнад светске таштине и рибње пијаце и гледавши у небеса не обраћа „взор“ свој на зивутске дућане и шинтерска кола овде у партеру земаљском. Него ја би другу једну скромну жељу имао, а та је, да човек и одостраг на потиљку има — очи. Онда би по моме мњењу човек био много савршенији и тиме би уклоњена била једна велика незгода, на коју често у животу наилазимо. Јер помислите само, кад ми идемо унапред никаква зла не слутећи, а оно иза наших леђа потегне когод батином, те нас одалами пре, него што би могли то опазити и уклонити се; или ми идемо унапред и не сањајући о каквој напасти, а иза наших леђа убрза кораке какав учтиви кројач, коме смо дужни за преклањски зимски капут и бео пруслук, те нас понизно ослови пре, него што би могли сврнути у коју капију, док олујина не прође; исто тако и разне друге беде могле би се избећи, кад би и одостраг очи имали. У променаци кад се шетамо са каквом младом господом, а иза леђа

„внезапу наиде на [наз страхан“ лик — женин, којој смо код куће казали да идемо у канцеларију или у варошку кућу да платимо порцију, те она стане читати дужи полемичан говор, него што је била беседа Чедо Мијатовића о Бонтутовој жељезници.

По како је конштатована „промена видова“, то је лако могуће, да ће потоњи нараштаји добити и вид од натраг, само што онда ми, који данас живимо, нећемо ни у напред више видети.

Премда ако ћемо на што, кад зрело промислимо, то морамо увидети, да ми још и данас боље видимо у натраг него ли у напред. Ми н. пр. видимо у натраг много шта, што у напред не можемо да опазимо: видимо кад у натраг поглед свој бацимо просветитеља св. Саву, који није имао годишњег прихода 36.000 фор., па је више радио на просвети и напретку српском, него што све владике заједно, које нам перспектива у будућности показује, видимо Доситија, чија су дела од крупне користи по народ српски, макар што та дела Каменко тако ситним словима штампа; видимо многобројан народ православни, српске народности, и министре београдске по избор делије, а кад бацимо поглед у будућност, а ми видимо како силни прелазе у Штротсмајерову и Бонтутову „Унију“; стражњим очима видимо у прошлости српске јунаке, челик-карактере, а предње очи нам показују у будућности многог „Србина без његове појезије“ и т. д.

Из овога би као слеђовало, да је врло горак посао срањивати оно, што очима, које у натраг гледе видимо, са оним изгледима, који нам се у будућности указују, и за то је боље зажмурити и — ћутати.

. . . . Сад сам тек приметно, да ми данашњи расположај душе не пасује за писање у „Старма-

ПОДЛИСТАК.

Априли-ли-ли!

1 априла 1881.

Данас би требало све новине да изиђу празне. Премда су оне и иначе више пута празне, али данас би то с тога било препоручително, што ће сада сваки читалац знајући, да је први април бојати се преваре, те неће хтети да верује ономе, што новине пишу и обећавају. Тако пре свега треба да изостане позив на претплату, (и ако је настала нова четврт), јер кад „Нед. лист“ обећа у позиву, да ће бити посве независан, кад „Видело“ каже, да ће радити у интересу народа и Србије, кад „Ујвидек“ каже, да је јако распрострањен — може се лако наћи по некоји неверни Тома, који неће хтети првога априла таквим речима веровати. Исто тако имали би изостати и уводни чланци, јер кад н. пр. „Sriemski Hrvat“ донесе чланак, да у Срему нема Срба, кад „Пестер журнал“ стане доказивати, да је уговор са Бонтуом без уплива Аустро-Угарске склапан, кад „Еђетиргиш“ разлаже како Грци неће смети загазити у рат — многи ће читаоци имати на уму, да се то баш првога

априла доказује. Наравно, да ваља и дописе из данашњег броја изоставити, јер и ту се може да омакне која невероватна ствар, н. пр. да је учитељ Ј. у Шиду разбио четворици од својих ученика главу (а овамо он признаје само двојици); да се у манастиру Опову „вирчајује“ вандалски (а овамо зна се да је само. оповски); да у Славонији прелазе православни народ у назарене (а оно није истина, него у унијате), и т. д. Тако би исто имале отпасти (од Турске) и „Стране земље.“ Што се огласа тиче и они би ваљало првог априла да изостану, јер ће огласитељима слаб реклам правити. Наћи ће се људи, који у предосторжности својој неће веровати препоруци мариацелских каплица, одонтина, из чељустисмрти истржућег шекер-екстракта, псерхоферових крв чистећих пилула, америкаанске масти против улога, универзалне чистеће соли А. В. Вулриха, конфекцијама Х. Лајтнера из Беча, праха против кожног зноја, британија-сребра (51 комад посуђа за 8 фор.) и т. д.

За то би дакле најбоље било, да новине првога априла изиђу сасвим празне, а да би празнини тој и ја нешто допринео, подносим ево мустре ради овај — подлистак.

лога“; опрости, читаоче, можда неће баш дуго зли дуси на земљи владати, можда ће наше очи и веселије гледати, па онда нећемо тако црним словима писати — ено практични американци већ су измислили здравију боју за очи, свежу зелену, а у Италији излазе једне новине светлим словима, која се и у помрчини могу да читају.

Аб.

У очи првог априла.

Сутра је најсретнији дан по нас, јер сутра су све лажи истините, све немогућности могуће, све што је црно сутра ће бити бело, све што је нејасно сутра постаје јасно, једном речи, сутра је дан среће по људство, јер је дан варања, дан илузија. Сутра човек постаје слободан, све му је слободно веровати.

Сутра ће све бити цела истина и могуће.

На пример:

— Кад ће Србија имати берибета од Бонтутовог уговора?

— Сутра!

— Кад ће се наше владике заузети да уздрже православно народ у Беловару и околини од прелаза у унијате?

— Сутра!

— Кад ће солгабирова Николић бити у Шајкашкој изабран за посланика?

— Сутра!

— Кад ће Мађари испунити праведне жеље српске?

— Сутра!

— Кад ће народ наш престати веровати у Маријацелске капљице, бонбоне од боквице, каву од смокава и у чивутске вухерере?

— Сутра!

— Кад ће српска уредништва славити 10.000-дитог претплатника?

— Сутра!

— Кад ће Новосађани добити гас-белајхтунг?*)

— Сутра!

— Кад ће Госпођинчани добити Србина доктора, или бар човека који зна српски?

— Сутра!

— Кад ће пароброд стићи па време по тарифи у Нови Сад?

— Сутра!

— Кад ће ступити Рацковићев фонд у Кикинди и Пуљевићева штипендија у Иригу у живот?

— Сутра!

— Кад ће београдске социјалисте казати: ми смо сада са стањем ствари потпуно задовољни?

— Сутра!

— Кад ћемо чути у Новом Саду лепу предикту?

— Сутра!

— Кад ћемо почети у Аустро-Угарској пушити добар а јеттин дуван?

— Сутра!

*) Па мени се чини да већ имају гас-белајхтунг јер се фењери врло брзо гасе.

Слагач.

И као год што се првог априла шиљу многи у апотеку, да донесу од комарца масти, рачије крви, зејтина од шљунка, првен барјак од зелене свиле и друге немогућности, тако ће сад многи веровати и у оне ствари, које су апсурдне и немогуће, те ће многи ићи да траже: богатог српског уредника, учтивог социјалисту, популарног солгабирова, ученог калуђера, мутавог адвоката, кројача, који држи реч, благодарног штипендисту, скромнога уметника, Швабу гајдаша, Чивутина бостанцију, Србина машинисту, Хрвата босанца, „плебаноса“ са библиотеком, Бечејкињу, која се не карта, и т. д. Наравно да је то све само априлска шала, јер такве се ствари не могу нигде наћи.

Новине славе први април, као свога патрона, који им и иначе преко године диктира новости у перо, с тога се све новине радују првоме априлу, можда случајно и због тога, што тога дана почиње уједно и — претплата на нову четврт.

Епиграми (шта-ли су!)

I.

Псовач.

- А. Зашт' наш солга увек псује?
То ми кажи, брато.
- Б. Па нека га, нека, псује
То је тако дато.

II.

Разна мњења.

Купила је Стака фину
Плаву свилу за хаљину;
Још се вајка мужу Стака
Да је свила здраво лака.
— Муж се кроз плач смешка:
„Ал мени је тешка!“

III.

Стари оцаклија.

(По немачком)

- А. Веруј старом оцаклији,
Мој је оцак најстарији, —
Веруј ми по души!
- Б. Како не бих веровао!
Чим га видех то сам знао,
— Скоро да се сруши.

IV.

Вегетаријанац.

Пит'о неко свог пријана,
Вегетаријана:
Што је на том злом времену
Оставио своју жену?
Он се на то стреса:
„Нек иде до беса, —
Била је од меса.
За мене је каква р
Од пасуља и пиринча.“

V.

Свештеник или — попа.

- A. Кад што кажеш свештенику,
А он очи склопи.
B. Ако хоћеш да те чује,
Мораш казат' — попи!

VI.

Кир Мйча.

(По немачком)

Наш кир Мйча седи
Мора здраво мудар да је;
Јер он мудрост своју штеди,
— Ником је не даје.

VII.

Штампарска погрешка („вако“ место „добро“)

- A. Па шта ради ваша госпа
Тежатником, свецом?
B. Е па знате, — као мати, —
Забавља се кецом.

—р—

Кад се шта растопи.

Грудва снега, кад се донесе близо топле пећи.
Пријатељство, при повратку узајмљена новца.
Лажно јунаштво, кад се опали први топ.
Предрасуда, кад сијне сунце разума. (Ово сам
довде нашао у једној старој књизи, па ме намамило
да и даље продужим):

Старе банке кад дођу у младе руке.
Кечига од три фунте, кад дође у протину кујну.
Песничка фантазија, кад опази кутију рајспул-
фера.

Мала држава, кад подмете сама себи гуђу ногу.
Девојачки снови, кад почну изостајати прово-
дације.

Свештеничко достојанство, кад падне у плеба-
ношку бару.

Урођена српска клица, кад прими на себе уло-
гу кишдед језуша.

Мађарска обећања, кад прођу критична времена.
Фунта розенела, кад је пронесу кроз новосат-
ску променаду.

Питомачка благодарност, кад пође трбуом за
печеним ђурком.

Српски понос, кад нагази на „Недељни лист“.
Либерални умор, кад седне на министарску сто-
лицу.

Сремско вино, кад дође у Сомборски подрум.
Воља за женидбу, кад види карте којима се
игра фришефире и т. д. и т. д.

у.

Пријатељство и благо

— „Ко има пријатеља, тај има и вели-
ко, небројено благо“ ускликну један идеалиста
у неком друштву.

„Али и обратно!“ примети неки стари прак-
тичар. „Ко има блага тај има небројено
пријатеља.“

Миљко.

Многи тужни и невољни, — један весео и
радостан.

Красан је дан био. Сунце је сијало над Бео-
градом, баш као да хоће нешто да му надокнади.
Многи свет је измилео на калимегдан, — да ужива
леп изглед гледајући на суседну државу. Али крај
свега дивног изгледа многи су били тужни, као да
их је неко неком у залогу дао. Само један стран
господин ходаше поскакујући весело; не само брк,
него и нокат од малог прста смешио му се пун
задовољства. То видивши многи тужни, не могоше
на ино, него запиташе весела странца.

Многи. Ала господине, ви мора да нисте из
Србије, кад сте тако весели. Или можда сте какво
терно направили.

Странец. Мислим!

Многи. Па молимо вас, како се ви зовете?

Странец. Бонгу.

Многи. А шта значи то српски?

Странец. То значи отприлике: „све је доб-
ро!“ — А како се ви зовете?

Многи. Хе! — Ми се зовемо сасвим другче!

Странец. Но, па и то је шармант. А и не
можемо имати сви једно име. Кад је једном „Бон-
ту“, не може бити и другима.

Калимегданџија.

Нема штофа.

Седео сам и мучио с' тражећ' штофа песми,
Ал баш ничег важног нема, — музо моја, где с' ми?
Не сетих се да опевам политично стање,
А на какву лепотицу сетих се још мање.
Не сетих се оштрим пером грдит' наследника,
Да не туче своју жену више чика-Ника.
Не сетих се да по свету срећне људе бирам,
Па да њима с каквом одом лепо гратулирам.
И баш ништа не паде ми на ум вече цело,
Те оставих папир празан, — и одох на село.
Ту наиђох пријатеља, младог песник-Перу,
Па му причах поверљиво о своме малеру.
Насмеја се музичар сине, поче да ме дира,
„Тешкој певат' без мастила, пера и папира;
А без штофа, без тога се пева већ одавно,
Тако с' текем дар познаје, новајлијо рано!“
И ја примих добар савет, по том сам се влад'о,
И бога ми, гле, може се, — ко би се том над'о!

Ј. Ђ. Максимовић.

Из школе и живота.

Професор Н. запита једног ђака, да ли он зна,
какво је то каратно злато?

„То сам знао још од моје матере, пре него што
сам у школу пошао,“ одговори запитани поносито.
Каратно је злато оно, које се на картању (н. п.
фришефире) добије.

Један—Два

П у с л и ц е.

Опет нов проналазак! Неко је изумео и већ прави електричне мамузе; томе се у Пешти здраво радују, — шта више, надају се да, ће тај исти вештак скоро изумети и магнетичан бркомаз.

У Пешти се плету нове мреже. — У прочем, те мреже можемо одобрити, јер су само телефонске — а добро је да Пештанци чују шта се и мало даље говори.

Јаша Игњатовић опет је сковао две нове речи, које се до сада никад нигде нису чуле: „Српски Шовинизам.“ То је једано, што је брудер од Мађара узео и своме народу поклонио.

Шиђани чекају да им учитељ још само двојици деце главе разбије, па ће онда рећи: е хвала богу, сад је тек шест!

Електрична светлост при жељезницама.

Ових дана пробали су у Енглеској да употребе електричну светлост при жељезницама. Успех је био такав да не може бољи бити. Ова је светлост на 500 метера унапред осветљивала пут, којим влак иде. Кажу, да ће то много допринети бољој сигурности при путовању на жељезници.

Ала је то штета, што се електрична светлост не употребљава и при расправама о жељезничком уговору, па да се на једно 50 година унапред осветли пут, којим се полази, то би још много више допринело сигурности земаља и народа, који жељезнице морају да граде.

(Новине не кажу ко је увео ту светлост жељезница, — али Бонту јамачно није.)

Ст.

Леп одговор.

Неког ђака запита професор:

— Шта знаш о смрти Наполеоновој? —

— Ништа друго, — одговори упитани — него, да је 1821 г. умро а мртво му тело 1814 французи у Париз пренеше.

— Боље би било, да и то незнаш, — рече му на то професор.

Један—Два

Ускиселиће се.

Неки је господичић седео у гостионици и пио пива. Но наједаред га нестане и пиво оста неплаћено. Кад га је после тога гостионичар у елегантном оделу, по најновијем укусу обучена видео, рече му: „Господине. Овде стоје још ваше три чаше пива.....“

„Поцијте их, јер ће се иначе укиселити,“ одговори господичић и пожури се да покупи чувства.

Један—два.

У ш т и п ц и.

У Новом Саду осванули плакати овдашње, „либералне“ мађарске странке „Тиса Калман, посланик новосадски“. Та већ ми смо навикнути да где је „Тиса“, ту и — плакати.

* * *

„Нед. лист“ позива у бр. 11. на претплату, те вели „да не би се лист због задоцнења закаснио“. А зар има које „закашњење“, које није „због задоцнења“?

* * *

! „Нед. лист“ (бр. 11.) вели: „Наводнења местимице у мољавају се, ал' опет на другим странама — вода још расте“. — Не помаже ту умољавање, него треба за времена министарство да се постарало за добре долме!

Аб.

Из породичног живота.

Чим је окусио прву кашику супе, а у њему се отвори нека сатирична жила: „Жено“ — рече он „ако ти будеш од сада сваки дан супу овако солила, онда моја цела плата, неће бити довољна ни на саму со!“ — Жена, као жена, шта ће друго, него удари у плач: „Ти се мојој супи ругаш, — чекај само, док ја умрем, какву ћеш онда супу јести!“ и т. д. — У то се отворише врата и уђе веле мудра госпођица мамица, односно пуница. „А шта је то, децо? ви се канда опет кошкате! Јамачно си опет ти крива, драга ћери моја!“ — „Ја не знам које крив, само знам да моме мужу не могу никако да угодим. Ево сад се већ и мојој супи руга!“

Пувица бајаги непристрасна, замота жаоку своју у фини каламбур, и рече: „Пак!? Па шта је то ако се он твојој супи руга? на то он има пуна права, — та он је твој супруг.“

Правоученије. Није добро кад жена супу пресоли. Још је горе, кад муж на то приметбе прави. А најгоре је, кад ко има фину и велемудру пуницу.

Нотаријус.

Сведоџба.

коју поп Јоја сам себи издаје, (наравно, у „Турском Народу“)

„Моја је главна улога у томе, да таким народњачким поповима као што је Моловић и његовој вандрокашкој клики рогове сузбијам и у јавним зборовима шамаре дајем. У томе највеће задовољство налазим, и од срца се радујем, кад ми се да прилика, да то учинити могу.“ — Ipsissima verba.

Беаферим! Оца Јоја! да дичне главне улоге! да красна задовољства! — Благо општини, која те има! — Сад разумемо какву подобајет бити свештенику, ако хоће да добије високоблаговолење њивовог Анђелбандија.

Моја ујна Јерина.

Моја ујна Јерина била је ретка жена, — мало је таквих.

1.) Није водила туђу бригу, нити је кога оговарала.

2.) Знала је и немачки и француски, — али је ипак читала најрадије српски.

3.) Није се никад картала, — (само на бадњи дан, и то на орахе:)

4.) Није крила своје године.

5.) Мало је говорила, — али кад је што рекла, то си могао такмичути у „Стармали.“ (А може још и сад ући пробајте само!)

Ујна Јерина имала је већ скоро 40 година, ал још ни једне седе длаке на глави — (а није их баш ни желела.)

Онда је била мода, да женскиње, које држе „Базар“, засипају своју косу белим прашком („пудром“) — али она то није чинила. Ја је онда запитан: Је-лте, ујна, зашто и ви вашу косу не пудришете?

Ујна. Свако зашто има своје зато.

Ја. Е па зашто.

Ујна Ј. Да се власи не сећају. — Овако су можда и заборавиле да би време било, да и саме почну белити. Па што да их потсећам на то!

Ја.

Ако треба још један доказ.

Нема сумње да је г. Јаша Игњатовић (дај да рекнем) назадњак. Али ако треба један доказ, могу и њиме послужити. Он кад је написао своје позоришно дело „Ђока Глађеновић“ није метуо лица, као што се увек меће — напред, него како нико не меће, — остраг. **Један—два.**

Нов речник.

(Исправљен у логичном смислу)

Шустер. — (Човек, који тера свој шус.

Шустерка. — (Жена која свој шус тера.

— Али зато не мора јој бити муж шустер)

Тамерлан. — (Жена, која мери лан).

Драмлија. — (Песник, који пише драме)

Очинци. — (Синови и кћери).

Сукија — (Који помаже своме пријатељу китати).

Балустрада. — (Кад Талијани у Каподистрији баце бомбу у официрски бал).

Кумбара. — (Она који је кумовао и повојницу дао неким новосатским листовима).

Левча. — (Шуваклија)

Вештине. — (Тинин веш).

Оросламош. — (Човек који оре, а њему не остане друго него слама).

Вуксан. — (Курјак кад дрема).

Само кад би га било!

У једном манастиру било је три брата: отац игуман, намесник и духовник. Лепо је братија живовала, доста јести, доста бити, па се то с дана на дан јело и пило, колико им је срце искало и стомак подносио. Но једном ће озбиљни игуман рећи својој братији: „Јесте чули, свети оци, ово овако не може више ићи; ми једемо и пијемо, али је у подруму све мање и мање и ми ћемо пропасти, ако се то тако и даље буде терало. Него да се заветујемо, да нећемо од сада пити и ко први спемене „вино“, да му ударимо 25 батина.“ Увиђавна братија пристаде на то и тако се заветоваше да неће нико ни споменути „вино“. Неко време држаше братија завет. Једнога свечаног дана беше ручак у манастиру господствени, све лепше и укусније јело за јелом, ал „вина“ ни капи, нити који брат смеде да га спомене. Свима је било замука, али кад се сети 25 батина, а они ни мукајет. Напослетку ће духовник рећи:

— Ала би се то пило! (Но није казао „вина“, јер то забрањује заве).

— Само кад би га било! додаде намесник.

— А ти скочи па натоочи! рече игуман показујући прстом на духовника, као најмлађега.

И тако нико не погази завета, јер нико не спомену „вино“, а опет лепо уђоше у стари кувевни ред.

Неке Сарајкиње некад и сад.

Негда једва смеде цура
Кроз прозорчић да провири
А сад свима на видуку
Ашикује с официри.

Што им драго негда било,
Сад презорним оком гледе,
Сада сабља, кад зазвечи,
И мамузе више вреде.

Негда мучно чут' им рече;
А сад зборе — ера нова! —
К'о учитељ да им беше
Пол де Кок ил' Касанова.

Кад би нешто могло бити,
Да се мушке жеље скрију,
Да ј' у женских реч одлучна —
Искале би*)

Време лети брзим летом
Жица жића све је тања,
Освануће многој коси
Тешки дани покајања.

Ал' има их још, у којих
Старо српско срце бије,
Утеха им нека буде —
Њих све знају Сарајлије.

Бр. Ада.

*) Ову реч нисам могао да прочитам, за то сам је пунктиро.

Слагач.

Грбави преводи.

Преваћа с' немачког Грба.

- 1) Warme Zungigung. —
- 1) Вруће нагнуће.
- 2) Die Vorsicht ist die Mutter der Weisheit.
- 2) Предострожност је мати белоће.
- 3) Er war ruhmstüchtig
- 3) У Руми је виђен био.
- 4) Nachdem er das Verbrechen vollführte, wurde erwischt.

- 4) Пошто је разбијање поноводио буде убрисан.
- 5) Im Weinen finde ich den Trost.
- 5) У вину налазим утехе.
- 6) Und dies ist ihr Urtheil!
- 6) И тоје Ваш праствари део?
- 7) Er leidet an Tieffuss.
- 7) Пати од дубоке ноге.
- 8) Warum in die Ferne schweifen.
- 8) Зашто у даљини репити се.

Грба.

Преводи с латинског.

Romani oderunt Hanibalem — Римљани одераху Ханибала.

Transfugitur scutum Pulioni — Прешао скут (од Германа) Пулијону.

Tisas venit ad Germanos — Тиса дође Герману.

Fugite frater venit — Бежите братер долази.

Caesar non timet Germanos — Цесар се небоји Германа.

Primas sorias — Примаш (оног), ко пије.

Један—два.

Ars nautica — Арсо! на ову тивку.

Historia magistra — Из Турије мађистер.

Constructio — Коњ нас штруцка.

Ludi magister — Луди учитељ.

Reciproco — Реци Проко.

Јован. Ђ. Максимовић

С т е ч а ј.

Овим се расписује стечај на неколико упражњених претплатничких места код „Стармалога“. Ко би желео да се њиме које од ових места попуни, нека се обрати што пре потписаној администрацији, док се не би сва места раздала и разграбила. Сваки је компетент дужан у место крштеног писма послати свој тачан адрес, и 1 фор у име штемпларине на четврт године од 1. априла до краја јунија о. г.

Од сваког потражиоца тражи се да зна српски читати, да живи у озбиљном 19. столећу и има здрав трбух, који не може од смеја пући.

Првенство имају они, који су наше горе лист и ивер, који не пада далеко од владе, него на владу, с тога нека се обрати на

Накладу „Стармалог.“

Бубнуотека.

У 8. броју „Привреде“ на стр. 255. г. Σ описује неку зољу, која се зове *Vespa nidulans*, па вели: „што је знаменито код ове зоље, да оне саме себи праве кошницу и то на високим дрвима. Материја, од чега им је њихова кошница, јест врло дебела хартија (*Pappendeckel*).“ — (Дописник нам не каже, да ли те зоље и папендекл саме праве или га у дућанима куцују.)

Р е ш е н о ј е!

И ако још није решено источно питање, и ако није још решено кад ће бити нар. сабор, и ако још није решен незаконити одбор у Кикинди, али је бар решен наградни ребус у броју 8. овога листа, и значи

С в е д о к.

Решио га је г. Бранко В. Константиновић ђимназиста у Н. Саду. — Нека наклади о. л. јави ближу адресу своју, да му се награда (1 \ddagger) таки пошаље.

„Тако звани.“

„Srijemski Hrvat“ у свом бр. 15. спомиње нешто и „*tako zvane Srbe*“.

Но добро би било да смо тамо тако звани ал' то је баш оно, што Кукавци нас не зову тако, него „православним Хрватима“, „Власима“ и т. д.

Ми се не срдимо на „С. р е м . Х р . . т а“, нити нам је то увреда, што он каже „*tako zvani Srbi*“, та ми би баш волели да смо тамо код њих „*tako zvani*“, т. ј. Срби, што и јесмо.

На исповести.

Исповедач. Но па реци сада шта имаш на срцу.

Исповедник. Туко сам трипут јуче моју жену.

Исповедач. Не питам те ја за твоја добра дела него ми исповеди шта си сагрешио.

Најновије књиге.

(Под овим насловом огласићемо сваку књигу, која се уредништву тога ради припошље.)

Певанија Змај Јована-Јовановића, свеска осма, издаје српска књижара Браће М. Поповића у Н. Саду. Цена 65 новч. или 8 гр. дивот-издању, а 40 новч. или 5 гр. издању за народ на обичној лепој белој хартији. Ко се претплати на цело издање Змајеве певаније, добије још и лепо премију као уздарје.

О Назаренима. (Прештампано са допуном из „Пастира“ од Павла Димића, пароха Башахидског. У Вел.-Кикинди, Издање књижаре Јована Радака 1881 цена 12. н.)

Наша Жељезница. С погледом на закључени уговор са генералном униом (*L' Union Generale*) од Ф. Вш. Београд штампарија задруге штампарских раденика 1881.

Како треба да градимо нашу жељезницу. У сравнењу према закљученом уговору са генералном униом (*L' Union Generale*) II. од Ф. Вш. Београд штампарија задруге штампарских раденика 1881.

Др-а Милана Јовановића

НАРОДНИ ЛЕЧНИК**КЊИГА ПЕТА**

доноси ове популарно написане чланке:

1. Отрови у кући и околу куће. I.
2. Како се доје деца без дадиље?
3. Ваља ли носити малену децу?
4. Шта не достаје у женској одећи?
5. Дечије болести. III. Пролив
6. Темељи човечија здравља. II. кости.
7. Обичаји што нас тару и море.

„Народни Лечник“ излази свака три месеца у књизи од 64 стране, а цена му је за све 4 књиге само 1 фор., поједина књига стоји 30 новч. Ко се са 1 фор. претплати на све четири књиге, шаљемо исте како која изађе о нашем трошку.

Прве четири књиге „Народног Лечника“ укоричене у тврде корице, могу се добити за 1 фор.

Штампарија А. Пајевића,

Наклада „Народног Лечника.“

КЊИЖАРА ЛУКЕ ЈОЦИЋА И ДРУГА У Н. САДУ.

КАЛУЂЕР.

ИСТИНА И ПОЕЗИЈА.

Приповетка дра Јована Суботића.

Уверени смо, да ће се пошт. публика наша обрадовати вести, да је уважени српски књижевник др. Ј. Суботић наставио и довршио свога „КАЛУЂЕРА“, који је г. 1874. започет у „Јавору“, и с великим интересом читан, но у оно доба немогаше г. писац да доврши својега дела због сеобе своје из Н. Сада. Сада је пак приповетка ова довршена и штампана, и изишла је у потписаној наклади. Приповетка има ове одељке: 1. Бал у манастиру. 2. Калуђерски суд. 3. Код адвоката. 4. Експедиција. 5. Дворска комисија. 6. Мало рачуна. 7. Распуће. 8. Deus ex machina. 9. Нов човек. 10. Настојатељ дипломат. 11. Тетка и нећака. 12. Нешик како се хоће, него како је суђено. 13. Настојатељ кесеција. 14. Дух у гостинској соби. 15. Настојатељ крпа. 16. Многа љета уз румску банду. 17. Митрополит Стратимировић. 18. Митрополит Станковић. 19. Манастирска слава. 20. Вечити намесник. 21. Противници на умору. 22. Тестамент сестре. 23. Прости калуђер и патријарх. 24. Где је сад Теофан?

Дело ово није само проста приповетка једног догађаја, него слика целе једне стране народног живота. Приповетка је већ изишла, износи 23 штампана табака и стаје 1 фор. 20 новч. (на финој жућкастој хартији 1 ф. 40 новч.)

При већим наручбинама за готов новац дајемо 25 проц. рабата. Књижара Луке Јоцића и др. у Н. Саду

РЕД ПЛОВИДБЕ

путни пароб. по-

чињући од 1.

Априла до

15. Октобра.

ИЗ НОВОГ САДА У БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан (изузев петак) у 11 сати пре п.

ИЗ НОВ. САДА У ЗЕМУН: сваки дан (изузев уторак) после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У ОРШАВУ-ГАЛАЦ: понедељником, четвртом, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У РУШЧУК. понедељником, четвртом, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВОГ САДА У ТИТЕЛ: средом, недељом, после подне у 4 сата.

ОГЛАСИ.

Поштованој публици Новог Сада и околине слободни смо по ново препоручити нашу ново отворену радњу, коју смо за долазећу сезону богато снабдели робом, најбољег квалитета и најновијег укуса.

Осим разноврсне мануфактурне робе, правимо п. публику пажљивом на наше стовариште особито лепих и помодних вунених, свилених и других разноврсних хаљина, регенмантлова, капута, црни мантила, фиши-а и огртача разних кројева, како за одрасле тако и за децу.

Даље препоручујемо: женских шешира и сунцобрана по најновијој моди.

На захтевање готови смо мустре и на страну франко шиљати. Јамчимо за јефтину, брзу, солидну и тачну послугу. П. п. молимо, да наз у нашем новом подuzeћу што обилније потпомогне.

С поштовањем

МАРКО НИКОЛИЋ И ДР.
у кући „Српске Матике.“

КАСЕ

по најновијој американској системи

сигурно од ватре и харе

из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене 2—30 сазнати.

